

Λούζονται και σβύνονται
μέσ' 'ς τὸ νεραϊδόρρεμα
τὰ γλυκοχαράματα

Κ. Παλάμ., Πεντασύλλ., 134.

Ἐσεῖς τοῦ Πίνδου ἀργὰ γλυκοχαράματα
καὶ τρελλοπαγνιδίσματα

Κ. Παλάμ., Ἀσάλ. Ζωή², 173.

Τὸ γλυκοχάραγμα, τὰ πουλλάκια μύρια
τὴν πρώτη λάμψη του μόλις ἰδοῦν,
πετοῦν 'ς τοῦ πύργου τὰ παραθύρια,
πετοῦν ὁλόχαρα καὶ κελαϊδοῦν

Ι. Πολέμ., Ἐξωτ., 73.

Τὰ αἵματα, πὺν ἐχύσαμε... καμμιὰ φορὰ τὴ νύχτα
τὰ βλέπομε 'ς τὸν ὕπνο μας, ἀλλὰ ποιὸς τὰ φοβεῖται;

Τὸ πρῶτο γλυκοχάραμα τὰ σβεῖ, τὰ συνεπαίρνει

Α. Βαλαωρ., Ἐργα, 3.29.

Τὸ πρῶτο γλυκοχάραμα νὰ ἰδοῦμε τῆς ἡμέρας

Γ. Σουρῆς, Ἀπαντ., 1.186.

Κατὰ τὸ γλυκοχάραμα τῆς προσεχοῦς Δευτέρας
θὰ πέσουν πυροβολισμοὶ περίπου ἑκατὸν

Γ. Σουρῆς, Ἀπαντ., 2.67.

Ἄ! πὼς χτυπᾷ καμμιὰ φορὰ | τοῦτ' ἡ καρδιά κι ἀναφτερᾷ
τώρα 'ς τὰ γεροντάματα,

σὰ νιὸς νὰ ξαναχαίρωμαι | φεγγάρι, μέρα, ἀστροφεγγιά,
δύσες, γλυκοχαράματα

Μ. Μαλακάς, εἰς Ἀνθολ. Η. Ἀποστολίδ., 220.

Κοντὰ 'ς τὰ χάϊδια τῆς αὐγῆς περιχὺ κεντρῶση ὁ ἥλιος
μέσ' 'ς τὰ γλυκοχαράματα μ' ἀναγαλλιάζει ὁ κόσμος
Σ. Ματσούκ., Γλυκοχαράμ., 22. Συνών. α ὕ γ ῆ, γ λ υ -
κ ο χ α ρ α μ έ ρ ι, γ λ υ κ ο χ α ρ α υ γ ῆ, κ ο ν τ α υ -
γ ῆ, χ ά ρ α μ α, χ α ρ α μ έ ρ ι. β) Μεταφ., ἡ ἡδεῖα,
ἀπαλὴ ἑναρξίς ἢ κατίσχυσίς τινος ἐνιαχ. : Δὲ μπορούσε νὰ
φανῇ παρὰ 'ς τὰ γλυκοχαράματα τοῦ πολιτισμοῦ Κ. Πα-
λάμ., Γράμματ., 2.172. Βρισκότανε 'ς τὰ γλυκοχαράματα
τῆς φιλολογίας καὶ σαστίζανε Γ. Ψυχάρ., Τὰ δυὸ ἀδέρφ.,
190. Τῆς ζωῆς, τῆς λευτεριᾶς τὸ γλυκοχάραμα Λεξ. Δημητρ.

γλυκοχαράμερι τό, Σ. Σκίπ., Ἀγ. Βαρβάρ., 110 Μ.
Τσιριμῶκ., Σονέττ., 17 — Λεξ. Βλαστ. 363.

Ἐκ τῶν οὐσ. γ λ υ κ ο χ ά ρ α μ α καὶ ἡ μέ ρ α καθ' ἀπλολογίαν.

Γ λ υ κ ο χ ά ρ α μ α 1, τὸ ὅπ. βλ.: Ποιήμ.

Ὀλόσφιχτα πὺν τὸ κρατεῖ 'ς τ' ὁλόλευκὸ τῆς χέρι,
νὰ δεῖξη τὰ διαμάντια του 'ς τὸ γλυκοχαράμερι

Σ. Σκίπης, ἔνθ' ἄν.

Στὰ μάτια ἀνοίγουν τ' οὐρανοῦ τοῦ γαλανοῦ οἱ βυθοὶ
κι ἀναγαλλιάζει τ' ὄνειρο σὰ γλυκοχαράμερι

Μ. Τσιριμῶκ., ἔνθ' ἄν.

γλυκοχαραυγή ἡ, Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ, 2.166 γλυκοχα-
ραυγή Γ. Βλαχογιάνν., Γῦροι ἀνέμ., 53 γλυκοχαραή Ἡπ.
(Μαργαρ.) Τσακων. (Χαβουτσ.) — Γ. Βλαχογιάνν., Γῦροι
ἀνέμ., 59.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐσ. χ α ρ α υ γ ῆ.

Γ λ υ κ ο χ ά ρ α μ α, τὸ ὅπ. βλ., ἔνθ' ἄν.: Τὴ Δευτέρα
κοδὰ πρῶτ' πρῶτ', γλυκοχαραή βγαίνουν ὅλοι ἔξω καὶ ξαπλώ-
νουν τὴ βροῖκα καὶ τὴ βλέπουν Ἡπ. (Μαργαρ.) Πρῶτ' πρῶτ' μὲ
τὴ γλυκοχαραή ξύπνησε ὁ κυρ' ἥλιος Γ. Βλαχογιάνν., ἔνθ' ἄν.
Ἡ πεταλούδα χάρηκε τὸ φῶς καὶ τὸν ἀγέρα' χάρηκε τὴ
γλυκοχαραή τὴν πρώτη Γ. Βλαχογιάνν., ἔνθ' ἄν.

γλυκοχαριεντίζομαι ἐνιαχ. γλυκοχαριεντίζομαι Σ.
Πασογιάνν., Ἀντίλ., 35.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ά καὶ τοῦ ρ. χ α ρ ι ε ν τ ί ζ ο μ α ι.
Χαριεντίζομαι κατὰ τρόπον οἰκεῖον ἢ περιπαθῆ : Ποιήμ.
Καὶ γλυκοχαριεντίζονται καὶ παίζουν καὶ γελοῦν.

γλυκοχελιδόνι τό, Νίσυρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐσ. χ ε λ ι δ ό ν ι.

Ἡ προσφιλέης, ἡ ἀγαπητὴ χελιδὼν: Ἄσμ.

Πουλλί μου μέσα 'ς τὰ πουλλιά, κι ἀδὸνι μέσ' 'ς τ'
ἀηδόνια,
καὶ γλυκοχελιδόνι μου, μέσα 'ς τὰ χελιδόνια.

γλυκοχέσι τό, Σπερελλ. (Παρνασσ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο χ έ ζ ω ὑποχωρητικῶς.

Ἡ εὐχάριστος ἀφόδευσις : Παροιμ. Τὸ γλυκοχέσι ἔχ' καὶ
πικροχέσι (τὰ δυσάρεστα ἀποτελέσματα εἶναι ἀναγκαῖα
συνέπεια κακῶν πράξεων).

γλυκοχλιμιντρῶ ἐνιαχ. γλυκοχλιμιντρῶ Νίσυρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ά καὶ τοῦ ρ. χ λ ι μ ι ν τ ρ ῶ. Ὁ
τύπ. γ λ υ κ ο χ λ ι μ ι ν τ ρ ί ζ ω διὰ τὸν κοινὸν τῶν εἰς -ῶ
καὶ -ί ζ ω ἀόριστον.

Ἐπὶ ἵππων, χρεμετίζω κατὰ τρόπον ἥπιον, οἶονεὶ εὐχά-
ριστον εἰς τὴν ἀκοήν: Ἄσμ.

Κι ὁ μαῦρος εἶδεν τὴν αὐλή κ' ἐκαλογνώρισέν την,
τὰ ρούθουνά του στύλ-λωσεν καὶ γλυκοχλιμιντρῶζει.

γλυκόχνοτος ἐπιθ. Α. Ταρσούλ., εἰς Ν. Ἐστ. 1 (1927),
911.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐσ. χ ν ό τ ο.

Ὁ ἔχων οἶονεὶ γλυκεῖαν, εὐχάριστον τὴν ἀπόπνοιαν τοῦ
στόματος: Μέσ' 'ς τὴ φωλιά τῆς περικουῖας του ἦταν ὅλα
γλυκόχνοτα καὶ γελαστά.

γλυκόχοντρος ὁ, ἀμάρτ. γλυκόχοδρος Κρήτ. (Κίσ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐσ. χ ό ν τ ρ ο ς.

Γ λ υ κ ο τ ρ α χ α ν ᾱ ς, τὸ ὅπ. βλ.

γλυκοχορταίνω Νίσυρ. γλυκουχορταίνου Θράκ.
(Σουφλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ά καὶ τοῦ ρ. χ ο ρ τ α ί ν ω.

Ἀπολαμβάνω ἱκανοποιητικῶς: Ἄσμ.

Λήτε τον, μάτια, δῆτε τον, γλυκοχορτάσετέ τον,
πριχὺ τὸν βάλλον μέσ' 'ς τὴν γῆν, ἐλᾶσθε κλάφετέ τον
(ἐκ μοιρολ.) Νίσυρ.

Ποῦ νὰ βρουν πέτρα ριζοντή, νὰ διπλουθῶ νὰ κάτσουν,
ν' ἀλυσσοδέσουν τοῦ πιδί μ', νὰ τοῦ γλυκουχορτάσουν
Θράκ. (Σουφλ.)

γλυκοχόρταρο τό, ἐνιαχ. γλυκουχόρταρου Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐσ. χ ο ρ τ ά ρ ο.

Συνήθως κατὰ πληθ., ἐδώδιμα χόρτα γ λ υ κ ά τὴν γεῦ-
σιν, κατὰλληλα διὰ χ ο ρ τ α ρ ό π ι τ τ ε ς.

γλυκόχορτο τό, Εὐβ. (Ἄκρ. κ.ά.) Θεσσ. (Μπάκρ.)
Θήρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Λεῦκτρ.) κ.ά. — Χελ-
δρ.-Μηλιαρ., Δημ. ὀνόμ. φυτ., 12 Π. Γενναδ., Λεξικ. Φυ-
τολογ., 860 Δ. Δημάδ., Ζιζάν. Θεσσαλ. ἀγρ., 13 — Λεξ.
Βλαστ. 450 Δημητρ.

